

Lorena Veldhuijzen

DE WINNAAR
van het
GROTE GELUK

met illustraties van
Eva Spear

EEN FIJN SPRANKELEND BROUWSEL

Andere boeken van Lorena Veldhuijzen met illustraties van Eva Spear bij Clavis

Het iets

Lorena Veldhuijzen
De winnaar van het Grote Geluk
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Illustraties: Eva Spear
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: anders zijn, jezelf zijn, geluk, dromen, vriendschap, dyslexie
NUR 283
ISBN 978 90 448 4668 3
D/2022/4124/165
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.lorenaveldhuijzen.nl
www.evaspear.com

‘Jeeee Jeeee!’

Er klonk gejuich door de straten. Er klonk altijd gejuich door de straten als de vader van Jan Jacob hem riep. Dat kwam omdat hij zijn zoon niet Jan Jacob, maar J.J. noemde, en als je J.J. uitspreekt, klinkt het als gejuich.

Jan Jacob rende naar huis. Het was heerlijk om de stem van zijn vader te horen. Als zijn vader zijn naam riep, klonk het alsof hij een voetbalwedstrijd had gewonnen. Het was heerlijk om je een winnaar te voelen. Het was heerlijk om Jan Jacob te zijn.

Hij kon er niets aan doen. En hij hoefde er niets voor te doen. Het zat gewoon diep vanbinnen. Elke dag voelde hij zich een kampioen. Zijn dagen hingen aan elkaar van geluk. Groot geluk, klein geluk. Het leven van Jan Jacob kon je gerust fantastisch noemen.

Als er iets gebeurde dat niet zo fantastisch was, dan haalde hij zijn schouders op. Omdat hij diep vanbinnen wist dat er iets anders zou gebeuren. Iets waardoor hij zich groot zou voelen, en sterk en fijn. Iets waardoor hij wist dat hij een winnaar was. Want dat was Jan Jacob: de winnaar van het Grote Geluk.

’s Avonds haalde zijn vader de kruk uit de badkamer en zette hij die op het bed van Jan Jacob. Daarna zwaaide hij zijn zoon erop.

‘Nu ben je de allergrootste van de allergrootsten!’ riep zijn vader dan.

‘Ik ben de allergrootste van de allergrootsten!’ riep Jan Jacob.

‘En je bent de winnaar van alle winnaars!’
‘Ik ben de winnaar van alle winnaars!’
‘En je bent de winnaar van ...’ Zijn vader roffelde met zijn handen op zijn benen.
‘Van het Grote Geluk!’ riep Jan Jacob.
‘Jeeee Jeeee! Jeeee Jeeee! Jeeee Jeeee!’ schreeuwde zijn vader.
Dit was het moment waarop de burens op de muren begonnen te bonken. En dan glimlachte zijn vader tevreden en zei hij: ‘Jeeee Jeeee, we hebben publiek! Je mag even buigen.’
En Jan Jacob boog diep. ‘Ik dank u voor uw gebonk,’ zei hij dan.
‘Prachtig,’ antwoordde zijn vader.
Daarna sprong Jan Jacob van zijn podium en stopte zijn vader hem onder de dekens.
Als Jan Jacob dan in bed lag, met al zijn geluk, gebeurde er iets bijzonders. Het was net alsof er een mannetje in zijn buik een kurk van een fles haalde. Een fles waarin een heel fijn sprankelend brouwsel zat. Dat goedje verspreidde zich in de buik van Jan Jacob, waardoor hij zich zo vol geluk voelde dat zijn tenen krulden van plezier.
Na het mannetje was het tijd voor het grote gesprek.
‘Ik heb vandaag een eekhoorn gezien,’ zei Jan Jacob.
‘Wat een geluk heb jij,’ zei zijn vader.
‘En toen ik ging vissen, zwom er een reusachtige snoek voorbij.’
‘Wat een geluk heb jij,’ zei zijn vader weer.
‘Ik heb hem niet gevangen, maar ik heb ’m wel gezien.’
‘Wat een geluk heb jij.’
‘En toen ik terug naar huis rende, viel ik.’
‘Wat een geluk heb jij,’ zei zijn vader opnieuw.

‘O ja?’ vroeg Jan Jacob.
‘Ja,’ zei zijn vader, ‘want je bent weer opgestaan en verder gerend.’
‘Ja, dat is waar,’ zei Jan Jacob blij. ‘Ik heb echt veel geluk!’
‘Het Grote Geluk,’ zei zijn vader.
Jan Jacob was vandaag weer de winnaar van heel veel gelukjes, stelde zijn vader vast. Alles bij elkaar opgeteld, kon je het met gemak het Grote Geluk noemen. Dat vond Jan Jacob ook.
Tevreden keken ze naar de nieuwe tekeningen op het behang. Elke ochtend maakte Jan Jacob er een paar. Zodra hij zijn ogen opendeed, greep hij een van de stiften uit zijn etui. Elke avond, als zijn vader hem naar bed bracht, keken ze naar de tekeningen die hij die ochtend had gemaakt.
Op elke muur in elke kamer en in elke gang stonden ze, in alle kleuren. Zijn slaapkamer was de laatste kamer waar Jan Jacob nog kon krabbelen. Verder was er geen plek meer.
Het enige wat hij hoefde te doen, was zijn stift op de muur zetten. Daarna ging het eigenlijk vanzelf. Dan tekende de stift al zijn gelukjes. Het leek bijna magie, want de gelukjes die hij in de ochtend op de muur zette, werden later op de dag allemaal waar. Sprankelende momenten vol vrolijkheid. Daardoor leek het alsof Jan Jacob kon voorspellen wat er zou gebeuren. Misschien was het ook wel een beetje magisch.
‘Daar is-ie.’ Jan Jacob wees naar de grote vis die naar het plafond zwom.
‘En daar is de eekhoorn! Kijk, en dat ben ik!’ Hij had zichzelf vanmorgen ook getekend. Jan Jacob wees naar een rennende jongen. ‘Alleen val ik niet, en in het echt ben ik wel gevallen.’
‘Vallende jongetjes hoef je ook niet te tekenen, Jeeee Jeeee,’

zei zijn vader. 'Als je de winnaar van het Grote Geluk wilt blijven, teken je mooie dingen, leuke dingen, grappige dingen. Als je een keer valt, sta je gewoon weer op en loop je verder.'

Jan Jacob knikte. Hij gaapte en sloot daarna zijn ogen, omdat hij wist dat het dan sneller morgen zou zijn. En in de ochtend zou hij weer een heleboel geluk tekenen. Nieuw geluk dat op de muur stond en zomaar naar hem toe kwam.

Ja, het leven van Jan Jacob was magisch fantastisch.

METJATTJIE

De volgende ochtend sprong Jan Jacob uit bed. Hij klom op zijn bureau, want onderaan waren de muren al vol.

Vandaag was het geen tijd voor gepriegel. Vandaag maakte hij een tekening die zo groot was als hijzelf.

Daar ging zijn stift al. Streepjes, stipjes, stipjes, streepjes, dat was wat Jan Jacob zag als hij er met zijn neus bovenop stond. Maar, en nu komt het bijzondere, als hij een paar stappen achteruit zette, dan zag hij dat de streepjes en stipjes bij elkaar iets werden. Dit keer vormden ze samen een gebouw.

Jan Jacob tekende er een strik van zonnestrallen omheen. Het gebouw leek nu net een cadeautje. Prachtige bundels van licht in lila en oranje liepen door tot aan het plafond. Met daaromheen allemaal kinderen, die opsprongen van puur geluk dat uiteenspatte op de muur.

Naar deze dag had Jan Jacob lang uitgekeken. Zo lang dat hij altijd had gedacht dat vandaag nooit vandaag zou worden. Het was pas ochtend en Jan Jacob voelde zo veel geluk. Het was alsof hij in duizenden duimelingen uit elkaar kon knappen. Net als wat er met zijn moeder was gebeurd.

Jan Jacob rende naar beneden.

'Misschien ben ik bijna even gelukkig als mijn moeder was op haar laatste dag! Misschien besta ik zo meteen ook uit duizenden stukjes!' riep hij blij tegen zijn vader.

Zijn vader had hem verteld over de duizenden duimelingen. Hoe kleine gouden vonkelingen door de kamer hadden gezweefd. Het was gebeurd vlak nadat Jan Jacob was geboren.